

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1892/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט (בדימ') א' שהם

העותרים: 1. האגודה לזכויות האזרח בישראל
2. המרכז האקדמי למשפט ולעסקים ברמת גן
3. רופאים לזכויות אדם

נגד

המשיבים: 1. השר לביטחון פנים
2. נציב בתי הסוהר
3. שרת המשפטים

בקשה מטעם המשיבים לשינוי מועד קיום פסק דין שניתן
בתאריך 13.06.2017; הודעת עדכון מטעם המשיבים
מתאריך 29.10.2018

בשם העותרים: עו"ד עודד פלר; עו"ד אן סוצ'יו; עו"ד סיגל שהב

בשם המשיבים: עו"ד ענר הלמן; עו"ד רן רוזנברג

החלטה

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

1. בתאריך 13.06.2017 פורסם פסק הדין ב-בג"ץ 1892/14 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים (להלן: פסק הדין). בית המשפט בחן בפסק הדין האם ההסדרים הקיימים באשר לשטחם של התאים בהם שוהים עצורים או אסירים בישראל עומדים בדרישות החוקתיות, וקבע כי ההסדרים נכשלים במבחני החוקתיות. כתוצאה מכך הצו המוחלט שהוצא קבע כדלקמן:

"א. שטח המחיה המזערי לכל אסיר ועצור יועמד על 4 מ"ר ללא שירותים ומקלחת, כמבוקש בעתירה (או 4.5 מ"ר, כולל שירותים ומקלחת).

ב. בתוך כך, המדינה תעשה את הנדרש לכך שתוך 9 חודשים, מיום מתן פסק הדין יועמד שטח מחייתו של כל אסיר ועצור על 3 מ"ר לפחות, לא כולל שטח השירותים והמקלחת" (מועד זה כונה על ידינו בהליכים שלאחר פסק הדין: "הפעימה הראשונה", וכך הוא יכונה אף להלן בהחלטה זו).

"תוך 18 חודשים החל מיום פסק הדין יועמד שטח מחייתו של כל אסיר ועצור על 4.5 מ"ר כולל שטח השירותים והמקלחת או 4 מ"ר בלעדיהם, לפחות". (מועד זה כונה על ידינו בהליכים שלאחר פסק הדין – "הפעימה השנייה", וכך הוא אף יכונה להלן בהחלטה זו).

2. בעקבות פסק הדין הוגשו מספר בקשות על-ידי המשיבים לשינוי מועד הפעימות הנ"ל וכן לאי-החלת פסק הדין ביחס למתקני החקירה של שירות הביטחון הכללי (להלן – שב"כ).

כתוצאה מכך קיימנו מספר דיונים בנושא בנוכחות באי-כוח הצדדים (חלקם – בכל הקשור בבקשה הנוגעת לשב"כ – במעמד צד אחד), וניתנו על ידינו החלטות שונות שבמסגרתן ביקשנו, בין היתר, עדכונים ותגובות מהצדדים (ראו: החלטותינו בתיק מהתאריכים: 15.03.2018 ; 27.03.2018 ; 15.05.2018 ; 17.06.2018 ; 02.08.2018 ו- 07.10.2018).

3. בתאריך 29.10.2018 נמסרה לנו מטעם המשיבים הודעת העדכון, הנזכרת בכותרת, ועתה התיק בשל למתן החלטה בבקשת המשיבים לשינוי מועדי הפעימות שנקצבו בפסק הדין.

4. לאחר עיון במכלול החומר הרב שבפנינו ושמיעת טיעונים של באי-כוח הצדדים החלטנו איפוא כדלקמן:

א. לאחר באופן חריג, לנוכח הנסיבות המיוחדות והאילוצים שהוצגו בפנינו, סטייה ממועדי הפעימות שנקצבו בפסק הדין – כדלקמן:

(1) מועד הפעימה הראשונה – יחול עד לתאריך 30.04.2019, והמשיבים נדרשים לעמוד עד אותו מועד בכל מה שהתחייבו לו בהודעותיהם לבית המשפט. יודגש, כי העמידה באמת המידה שנקבעה בהקשר זה בפסק הדין איננה תלויה במימוש צעד כזה או אחר מצד המשיבים.

(2) מועד הפעימה השניה – יחול עד לתאריך 02.05.2020, ומימוש אמת המידה שנקבעה בהקשר זה בפסק הדין איננה תלויה במימוש צעד כזה או אחר מצד המשיבים.

ב. נוכח העובדה שנושא מתקני החקירה בשב"כ – לא עלה, עקב שגגה, מצד המשיבים בדיוני בית המשפט שקדמו לפסק הדין – הוראות פסק הדין יוחלו על מתקני החקירה של השב"כ לא יאוחר משנה לאחר מועד הפעימה השניה, כפי שהוסדר בהחלטה זו, בכפוף להודעת המשיבים שנמסרה לנו בהקשר לבניית מתקן חקירה חדש לשב"כ (שכבר תוקצב) ולחקיקה בנושא, ככל שתהיה כזו.

ג. המשיבים יגישו מדי שלושה חודשים דיווח לבית המשפט על התקדמותם לקראת מימוש המועדים הנדחים כאמור.

5. לסיום מובהר בזאת כי אי-עמידה במועדים החדשים שנקצבו, עשויה להוליד לעותרים ולכל מי שימצא נפגע – תרופות וסעדים שונים, בכפוף לשמירת זכויות וטענות הדדיות לכל הצדדים בהתדיינויות עתידיות, ככל שתהיינה כאלה.

ניתנה היום, כ"ג בחשוון התשע"ט (1.11.2018).

ש ו פ ט (בדימ')

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה